

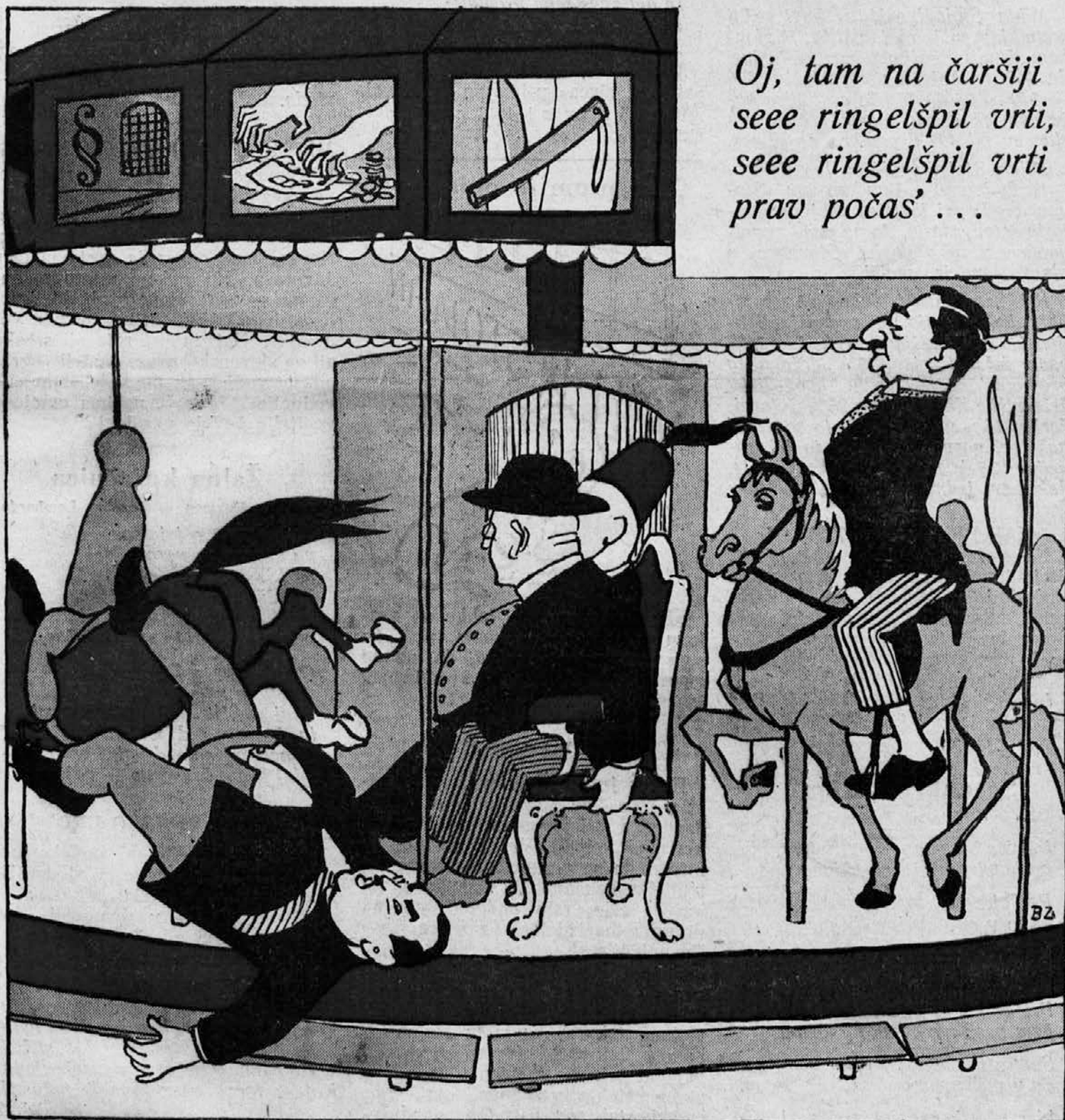
TOTI · LISTI

LETO II.

LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE / IZHAJA DVAKRAT MESEČNO

ŠTEV. 2.

Tek. račun pri Ljubljanski kred. banki, podr. Maribor št. 11.258. Naročnina: četrletno din 9.—, polletno 16.—, letoletno 30.—.

*Oj, tam na čaršiji
see ringelšpil vrti,
see ringelšpil vrti
prav počas' ...*

Prihodnja številka izide 1. aprila in sicer na 16. straneh. Ker bo ta številka že velikonočna, prosimo, da nas p. t. tvrdke po možnosti podprejo s par inserati, ki bodo imeli spricho visoke naklade »Totega lista« prav gotovo lep uspeh.

Propagandno ministrstvo je hotel upeljati v Jugoslaviji »vodja v pokoju«, pa mu reč ni uspela. To je dobro znamenje, ki kaže, da nam le še ne gre tako slabo, da bi celo propagandno ministrstvo potrebovali.

Milan Stojadinović se bavi sedaj s študijem višje matematike. V glavnem študira aritmetične postopice, da dožene, kakšna postopica je: $306 - 140 = 35 - 15$. Ta postopica kaže namreč število njemu zvestih poslancev od 11. decembra do danes.

Milan Stojadinović se je zelo negativno izrazil o ljubljanskem »Slovincu«. Drugi listi ga vsaj napadajo in s tem skrbe, da ne pade popolnoma v pozabo, dočim »Slovenec« o njem — modro molči.

Pri proračunski debati so ugotovili, da opravlja na področju ljubljanske železniške direkcije 16% vseh železničarjev 25% državnega prometa, na področju beograjske železniške direkcije pa 25% železničarjev 16% prometa. Na to so dejali nekateri gospodje: »Eto, to je pravedno: $25 + 16 = 41$, $16 + 25 = 41$, dakle svi jednako radimo.«

»KAR PRIMEM, JE ZLATO!«

Na nekem shodu je pokojni dr. Stojadinović grmel na zborovalce: zavijal je oči k nebu, zakrillil z rokami, nato pa izdal naslednjo svojo čudodelno lastnost, ki jo je pred njim imel morda samo še — Kristus: »Kar primem, je zlato!«

In res je bilo tako: Ko je prijel za vlado, je ta takoj dobila — zlato žilo...

Še enkrat: Kam?

(Prosto po Prešernu.)

Ko ves obupan okrog divjam,
poslanci prašajo me, kam?

Prašajte raj volivce vse,
ki so v en glas zvolili me

in vpili šumno kot vihar:
»Ti si naš vodja, gospodar!«

Prišel polom je, zdaj sem sam,
kam nese me obup, ne znam.

Samo to znam, samo to vem,
da v parlament nič več ne smem.

kjer včasih uganjal sem gorje,
ki para ni mu vrh zemlje.

Svobodoumecu dr. Igorju Rosini v premislek!

Priporočamo mlademu gospodu dr. Igorju Rosini, da si drugič, preden misli spet kaj napisati o svobodi, dobro ogleda 103. leta stare stihе častitljivega štajerskega pevca, župnika Leopolda Volkmerja:

Podlosnik, v' ferce ti sapilhi,
Kaj ltari livez te vuzhi:
Proft biti ti nikdar ne jilhi,
zhe jilhesf, tak nelrezhen ti.

»Sam Bog goľpolko je poltavil,
In dal zhes tebe ji oblait;
Deb' tvoje frezhe ne sapravit,
Ji daj pokorilno ino zhalt.«

Upamo, da bo dr. Rosina nasvete »starega sivca« primerno upošteval. (Original stihov iz l. 1836. v štud. knjižnici.)

Še psom je odleglo

»Hvala Bogu, zdaj lahko ob vsakem plotu nogo vzdignem, prej pa sem moral vedno paziti, da me ne zapro radi skrunjenja »vodjinega« imena!«

IZ JAPONSKE

Kakor je nedavno pojasnil minister Morašjim Govoriti, se nahaja Japonska v hudi gospodarski stiski, ker nima kolonij. Vendar za zdaj še ni povoda za pesimizem. Slavna izumitelja Takaauha in Takašema sta iznašla celo vrsto nadomestkov za drugovrstne izdelke. Tako sta iznašla patentirani

nadomestek za: vino
nadomestek za: meso
nadomestek za: jajca
nadomestek za: usnja in platna
nadomestek za: kolomaz in vazelin
nadomestek za: resnico
nadomestek za: zadovoljnost
nadomestek za: narodno navdušenje itd.

VAŽNO DELO

Pred nekaj leti je odpotovala v centralno Afriko znanstvena ekspedicija, ki so jo sestavljali Francoz, Anglež in Hrvat. Tam so prebili nekaj let in raziskovali pragozdove in eksotične živali. Ko so se vrnili v Evropo, je napisal vsak od njih po eno knjigo o svojih raziskovanjih. Francoz je napisal knjigo »Slon in ljubezen«, Anglež kot dober trgovec knjigo »Izvoz slonove kosti iz Afrike in njen pomen za svetovno gospodarstvo«, Hrvat pa »Slon in hrvatsko pitanje«.

PRAVIČNA DELITEV

Opozicija je dobila glasove, Stojadinović mandate, drugi pa — vlado.

JUGOSLOVANSKA SLOVENŠČINA

»Slovenski delavec«, glasilo slovenskega dela jugoslovanskih zeleznorajčnikov, dokazuje svoje slovenstvo s tem, da zna vedno manj slovenščine, odkar je sestavni člen Jugorasa. Na nekem mestu se zavzema za »utesnjeno svobodo, omejeno demokracijo in omejene voditelje«. Naj ta list raje ali srbsko ali pa slovensko pove, da želi »omejene voditelje«. Mogoče pa ima omejene voditelje že kje v zalogi?

Žalna koračnica

Besedilo: Rozman — Glasba: Lombardo

O jojmene, o jejmene,
na svetu vse narobe gre!
Iz JSZ v ZZZ
korajžno smo pognali se,
iz ZZZ v Jugoras,
m'sleč, da pride »vodje« čas.

O jojmene, o jejmene,
presneto smo motili se.
Zdaj »vodja« nič več ne grmi
in Jugoras e d i n i n i.
Kopali mi smo drugim grob,
zdaj same čaka nas — pokop.

MED LATINSKO URO

»Živič, prevedite mi stavek: nemo propheta in patria, v slovenščino« de profesor dijaku.

»Nema profita v domovini«, se dečko sodobno odreže.

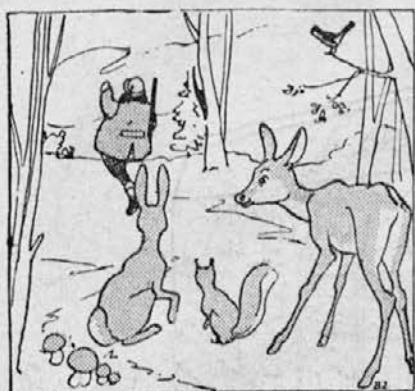
Zakaj se države oborožujejo?

Da bi preprečile vojno!
Zakaj obstoja oboroževalna industrija?

Da pomaga pri tem preprečevanju!
Kaj so torej oboroževalni industrijalci?

Pravcati angeli in simboli miru!

Izviren strip o paradnem koraku.

DOBRO POVEDAL

Mož (sedemdesetleten starček): Pomisli, Jože, moja žena bo dobila otroka!

Jože: ???

Mož (navdušen): Oh, jaz mu bom pestunja, varuh, skrbnik, zdravnik, prijatelj, jaz mu bom vse!

Jože: Samo oče ne!

Zapoznelo pismo

V Beogradu imam nekaj prijateljev. Včasih se me ta ali oni spomni. Prijatelj Slavko je molčal celo večnost, zato sem se toliko bolj razveselil, ko sem včeraj prejel njegovo pismo. Napisal ga je že lani v decembru, pa ga je pozabil oddati. Razvedil se je že po beograjsko, češ: »Ima vremena.«

Zaradi zanimive vsebine bodo pismo radi čitali tudi prijatelji »Totega lista«. Glasi se takole:

Dragi Krpélj!

Ne moreš si misliti, kako smo tu svobodni. Ko smo volili, pomisli, pride neka ženska in pravi, da mora govoriti s predsednikom komisije. Varnostni organ ji dopoveduje, da to ne gre in da nima nič opraviti na volišču. Vse zaman! Ženska hoče — in to je dovolj! Plane torej v volilni lokal in naravnost pred samega predsednika.

— Kaj želite, draga gospa?

— Ali je moj mož že volil, gospod predsednik?

— Ime? Aha, da, pred pol ure je častno opravil svojo državljansko dolžnost.

— Torej sem spet zamudila lepo priložnost!

— Kako to?

— Pomislite, gospod predsednik, pet let ga otroci in jaz že nismo videli, pa sem mislila, da bi se sedaj lahko sestali.

— Pet let? Kako to?

— Ah, gospod predsednik, moj mož je siromak pred petimi leti — umrl.

Veruj mi, dragi Krpélj, da smo vsi sočustvovali z zvesto ženo in občudovali moža, ki ga ni mogla premagati niti sama smrt. Tak upa postati nekoč tudi

Tvoj vdani

Slavko.

Halo, radio Maribor

Ker je Maribor v Curihu že dobil svoj val in nam samo oddajna postaja še manjka, so se vrli Mariborčani odločili, da kljub temu začno z radio-oddajami. To naglico bo izkazala oddaja tudi v tem, da bo oddajala Jožefovanje iz Studencev, in to ne 19. marca, ampak že 18. marca. Tudi ne bo prenos iz Studencev, ampak iz dvorane nekega vzgojnega zavoda v Mariboru.

Začetek oddaje tvorijo razigranemu razpoloženju Jožefovanja primerno — cerkvene orgle, čemur sledi zaradi tega, ker na Jožefovo nihče ne dela, govor o sv. Jožefu, zaščitniku dela. Ker bo na Jožefovo najbrž velik naval v studenško cerkev, tako da si je vsi verniki ne bodo mogli ogledati, bo kratko predavanje o cerkvi sv. Jožefa in njeni zgodovini. Nato bo zapuhala lokomotiva in sledi kratek govor o občini Studenci pri Mariboru.

Nato sledi šaljivi del. Ker je prenos iz Studencev, bodo mariborski pevci zapeli dve Ribniški pesmi, pregrešni »ringšpil« pa bodo slušno prikazali z igranjem na

orglje. Sledi dramatska scena, kako nekdo sestavlja to reportažo, seveda v gostilni in kako mu nagaja pevski zbor s pesmimi: »Drežniška«, »Krojaška« in — »Ena je edini Bog«.

Ta originalni spored radia Maribor bo prenašal tudi kot priključena postaja — radio Ljubljana.

Mariborski „Bibeltoršerji“

Na Pobrežju v skriti sobi
mladi so se zbrali pobi.
Kozje so molitve brali,
»čisti« radi bi postali.

No, pri nas za »marš-metode«,
nihče se zavzel ne bode.
Dečki, vse nič ne koristi:
ko pa niste — rasno čisti...

Šah

PA ZAKAJ, PA ZATO...

Na bridkem žalostnem meču so Mariborčani in Celjani skupno zadelj proti Ljubljani 1 avtomobil, 1 tricikelj (reci in piši: sedem koles) ter pet polovičk. Več kot remis bi se kmalu naredilo pri številki 10 in še koliko ne vem, to pa zato, ker dotičnik ni bil pozabil doma svoje boljše polovičke in mu je bil zato-rej neodločen rezultat že vnaprej zagotovljen. Ostalim v nauk: Prpe-ljite drugič s seboj vse svoje boljše 1/2, pa vam Ljubljančani ne bodo mogli do živega.

Zvedeli smo tudi, da so ljubljanski šahisti prišli domov v dveh etapah: prvi še nekako v remi-rnem stanju, drugi pa že docela mat-asti.

Pa zakaj, pa zato...

VROČA LJUBEZEN

— Samo eno besedo iz vaših ust, gospodična, pa bom najsrečnejši človek na svetu!

— Idiot!

KRONIKA D. GOFLJE

KULTURNI DOM

— Iz daljave nekje diši po pomladi. Če bo prišla k nam, bo prezgodaj, čeprav se že sedaj opaža nekaj, kar popolnoma odgovarja danes že ponarodeli prelepi umetni liriki, ki poje:

Cvetéjo — cvetice,
so vroče device,
(v originalu drugače!)
smrdi sekret,
pomlad je spet!...

— Drugače se sedaj mnogo poje o proračunih in o zaslugah. Za kako novo javno stranišče pa ni v Mariboru niti proračuna, niti zaslug. Bogve, če ga bomo kedaj še dočkali. Morda pa bo prej rešeno celo... hrvatsko vprašanje...

— Tudi Gandi je stradal štiri dni. Dosegel je svoje in povzročil svetovno senzacijo. Pri nas stradajo tisoči po cele mesece, kljub temu ne dosežejo ničesar in umro na tem brez najmanjše lokalne senzacije...

— Drugače pa izveš precej novega iz časopisov. Celotake stvari, ki o njih niti prizadeti ničesar ne vedo. Na primer, da se modernizira Ptuj...

— Karmah je tudi bil v Mariboru. Za mal honorar je analiziral človeka in mu napisal na listič značaj itd. In to brez olepšanja in poklonov... To je malo kočljivo, zato Karmahovi obiskovalci ne kažejo radi svojih analiz...

— Na zapadu ni drugače nič novega, razen tega, da je Slavko Lukman na Holandskem brez Erike Družovičeve. Je zaenkrat še brez maske, včasih vtika tudi nos v usta in dostojno zastopa Slovence na kulturnem polju...

— Pri smučariji se je izkazalo, da so Mariborčani najboljši. V dialektu se temu pravi, da so »Mariborčani ta narboljši pri smuki!«...

— V Ljubljani pa je bila pred kratkim napovedana v drami predstava »Upniki, na plan«. Občinstva se je kar trlo, na kar mu je nekdo z odra povedal, da predstave ne bo. Ker ni bilo te predstave na odru, se je nadaljevala pred gledališko blagajno pri vračanju vstopnine. Tudi ta predstava se je potemtakem lahko imenovala: »Upniki, na plan!«

*Resnica je, da od peresa
lahko nadejaš se nečesa.
Tako celo »peresna banka«
pri nas — kulturna je poslanka.*

*Da v kleti banke gospodarske
vrše razstave se sadjarske
nad tem se nihče ne huduje,
saj gospodarstvo s tem rešuje!*

*Da »Ljudski oder« tam priznanje
za delo svoje večkrat žanje
to banko tudi ne ovira,
saj — najemnina se pobira!*

*Le to ni prav: da v tej »zadružni«
celo čez mero so uslužni,
kulturne nudijo usluge!
Za nas? Ne, ne. Ampak za druge.*

O SMUŠKIH TEKMAH NA POHORJU

smo slišali prav zanimivo zadevico: ker se je bilo bati hudih nesreč, so odborniki naravnost vzorno organizirali zdravniško pomoč; tako se je zbralo tamkaj naenkrat celo več zdravnikov kot tekmovalcev. Že s tem je bila vsaka možnost nesreče izključena. Ker tako zdravnik in krepčilne pijače niso bile več potrebne, so se seveda odborniki in zdravniki na progi krepko gredli z zelenkami prístnega »šnopsa«. In tako se je zgodilo, da so prišli baš organizatorji varnostne službe domov — bolani.

MODERNI OTROCI

Gospod: Kajne, mala, tvoj psiček ima gotovo polno bolh, ko se tako praska?

Olgica (užaljeno): Ali, gospod, kaj pa mislite? Moj Bobi nima bolh, on je samo tako nervozen.

Milan: »Boga mi, nisem niti sam vedel, kako »važna ličnost« sem v Jugoslaviji!«

Včasih je luštno b'lo

zdaj pa ni več tako,

včas' smo se t'ko vozil',

zdaj pa tako!

Jazz-band „Slovenske besede“

Skupina okrog »Slovenske besede«

(Po napevu »Kranjski fantje, saj smo mi«)

Hej, složni smo Slovenci vsi,
po naših žilah teče kri
za lačne žepe naše;
odločni smo v politiki,
junaki tudi v kritiki
za — pisker puste kaše!

Kolin in godlje dosti ni,
zato se Dinko naš potil,
da bi dobil odvezo;
ni črede ovnov ne ovčic,
teličkov manjka in telic
za ubogo diecezo.

Slovenska sloga, kajpada,
nas reši zmaja hudega,
padimo na kolena!

Lojalni vsi do mozga smo,
zato ponižno upamo,
da dvigne se nam cena.

Naprednost deli smo na klin.
Gospod, ozri se sem z višn,
ko pred teboj klečimo!
Če greha je še kaj na nas,
odpihni s pleš ga nam in z las,
soglasno te rotimo.

Sicer krdelce malo smo,
a vsak pri nas velja za sto,
ker smo rejene sorte.
Gospod, veruj, ne bo ti žal,
če nas boš v močnik svoje dal
politične retorte.

Dr. Kramer (solo):

Kje so obljube, zaveze, prisege,
kje je zastava, gospoda na tleh?
Ali prerahle bilé so natege,
da vam zdaj takšne rojé po kostéh?

»Jutro« vas z mlekom časti je pojilo,
sedež rahljalo na mastnih stoléh!
Ali mar to naj mu zdaj bo plačilo,
da ste naprednosti naši v posmeh?!

Ribnikar (gromko iz ozadja):

Jaz sem, dragi moji, jaz
vsem pripravljal varno gaz,
delal, se za vas potil,
kombinacije varil:
zdaj na levo, zdaj na desno,
vedno sveže, čisto presno
pridno tesal sem korita,
da bilá bi čreda sítá.
»Jutro« naj lepo molči,
če »Večernik« govori!

Skupina okrog »Slovenske besede«

(kakor prej):

Glasov teh ne poslušamo,
vsem prazno polni nam glavo
samo slovenska beda.
Gospod, zdaj, dokler je še čas,
usliši, prosí te za nas
»Slovenska« vsa »beseda«!

Gospod (čustveno in milostno):

Amici cari, fratres boni,
bili veliki ste kufoni,
ah, kóstilch skoraj bi dejal.
Verputzt, amici! No, valéte!
Poskusite morda na kmete,
tam vas bo kdo že — v škopo dal...

Mladega poročnika so po službeni potrebi prestavili iz Ljubljane v notranjost države. Njegova žena pa je pri sorodnikih živela še nadalje v Ljubljani. Po desetih mesecih je poročnik napredoval v kapetanski čin. Žena mu vsa srečna telegrafira: Srdačno čestitam k novom činu. Telegrafist pa je po pomoti mesto »činu« natisnil »sinu«. Mož, vse presenečen, saj že skoraj leto dni ni videl žene, brzojavi domov: Komu naj se zahvalim? In žena mu, nič hudega misleč, odgovori: Tvojim gospodom kolegom, višjim oficirjem...

Postna komedija

Pred kratkim Stojadinovič,
zdaj komaj še — ležinovič:
Med stola dva, še zdaj čvrsta,
telebniti tako na tla,
to niso mačje več solzé,
to so peklenske storije.

Pa Maček ne porajta nič
in pravi, da je — zmagovič.
Kdo zadnji plačal bo račun
in kdo si končno zlomi kljun,
tega še pratika ne ve,
ne tisti, ki še zdaj stoje.

Mi rekli bi, da bo tako
kot je že marsikdaj bilo:
Ko eden se umakne v stran,
pet drugih prileti na plan;
zavoljo ljubega miru
noben ne shira od gladu.

Če komu zgodba ta ni všeč,
povemo lahko drugih več,
a kdo bi hodil ričet jest,
dokler lahko molči povest!
Recimo rajši: Zvijovič
je boljši kakor — uzmovič.

Izpod Karavank

MILANOV DOM

Jeseničani ga pilmejo! Po geslu »Prijatelja spoznaš v nesreči«, smujejo zvesti bojovníki vpokojenega Vodje akcijo za postavitve Milanovega doma. Na razpolago bo Vodji, če se mu ne bo ljubilo na smučanje v Švico in tudi poleti, kajti zdaj ne bo imel na Bledu več važnih opravkov. V dom se bodo pa lahko zatekli tudi drugi, seveda primerno zaslužni za narod in domovino. Stal bo v Milanovem logu, ki spominja na Milana Obrenovića, ko je spotoma na ljubljeni Dunaj (seveda brez Martina Krpana) prenočil v hotelu Pošta. Milan Vodja je pa včasih popotoval še delj. Ako se načrt »najzvestejših« uresniči, želimo, da Milanov dom opravlja nepozabni Andrej Križman, veliki prijatelj kovinarjev. Apeliramo pa tudi na g. doktorja, lastnika Milanovega loga, da kljub nemilanovskemu razpoloženju po svoje pomaga Jesenicam do evropskega slovesa.

PREDAPRILSKI POMENEK

Albin: Pomlad je, kdaj vprežeš avtobuse in prezračiš naše fante?

Francelj: Takoj, ko planeš ti s plavimi srajcami na dan.

Jože: Ne bo nič, tovariša. Prvi april se

je pre zgodaj začel in nam zmešal vse karte. Morebiti bodo spet dobre zelene karte. Kdo ve, kaj pride.

Albin: Ali sem samo za prvi april pustil pol pluč v zvočniku? Kako sem se veselil, da bomo rdečim, belim in celo plavim pobrali zadnje trobente, da bo en delavski hlev in en pastir. (Pokaže nase.) A taka smola!

Jože (globoko vzdihne): Božji mlini meljejo počasi, prepočasi...

GLAS JAVNOSTI

*Jutro, KID in ata Narod
ves krepak sokolski zarod,
vsi so hvalo mu dolžni,
zanje tinto rad suši.
Glas javnosti, naš časnikar,
za narod vse da na oltar,
za svoje predpostavljene
pa še najbolj pomuja se.*

SIJAJNO SO USPELE

smuške tekme tovarniške družine in pravijo, da dobi že v kratkem več sto kandidatov legitimacije za neomejeno tekmovanje na progi brezposelnih. Na tekmah je bil pogruntan tudi nov sport: boks v snegu in zaviranje vlaka, nagrada pa ni po-

kal, temveč trening v najnižji plačilni kategoriji, delo v snegu in dežju (za utrjevanje) in tudi »izlet« z dela.

REKORD IN AKORD

ERIKA, Gregorčeva opereta, je odnesla rekord na sokolskem, ERIKA, smučarka, je pa ujela rekord na snežnem polju. Mnogi kovinarji so pa odnesli rekord v odtrganih akordih in neplačanih dopustih.

Iz Kočevja

KAJ BO, KAJ BO?

Po mestu so raznesli žalostno novico, da nas namerava zapustiti rodoljub Janez Krpan. Lahko si mislite, kako nas je dojmila ta vest. Zato smo trdno prepričani, da bo gospod Janez to novico odločno zavrnil, kot je to storil že večkrat. Bilo bi pa tudi prav, da se ne bi uresničila, zakaj

1. kdo bi potem skrbel za prosperiteto Dijaškega doma?
2. kdo bi potem ustvarjal nove banke?
3. kdo bi potem vodil »realno« politiko?
4. kdo bi potem prevzel mesto večnega kandidata za župana in poslanca?
5. kdo bi potem vodil pevski zbor »Trobenta« kadar luna sije?

Trepetajoči občani.

POŠTA

Ker so sedanji prostori, v katerih se nahaja pošta, pretesni, smo izvedeli od agencije Čenča, da se namerava preseliti v priltičje hiše krojača Schauerja, ki je opustil žago.

POUK JEZIKOV

Ker je postala kočevščina nedavno svetovni jezik in Rinža veleotok, ki segata sicer začasno le od kolodvora do Lacknerja, so otvorjeni tečajji francoščine in angleščine, da človek lahko prestopi periferijo mesta in jo lahko mahne, recimo, do Ribnice.

LIKVIDACIJA MESTNE HRANILNICE.

Mestna hranilnica v likvidaciji namerava izplačati svojim vlagateljem v najkrajšem času večjo vsoto. Ker je pa vlagateljev ogromno število, namerava počakati z izplačilom tako dolgo, da izda država novce po 10 para.

POIZVEDOVANJE

Iščemo neznanega najemnika tovarne »Slavoteks«. Pošten najditelj dobi nagrado. Sprejet bo namreč v službo tovarne. Če bi pa tovarni slučajno primanjkovalo drobiža, da mu ne bi mogla izplačati dnevne mezde 8 din, bo lahko izpil pri tovarniškem vodovodu 2 m³ vode dnevno (1 m³ stane 4 din), poleg tega pa bo prejel še diplomu, podpisano od upravnika mlekarne v Dolnji vasi. Zato — pozor brezposelni! Če bi se pa nihče ne javil, bomo vprašali zagrebške dnevniške, kateri vodijo evidenco izpremenjenih krščenih in nekrščenih priimkov.

Dva glasbenika v nebesih

Tukaj na zemlji smo se še vsi kislo držali, ko nam jo je tako nenadoma ucvrl v nebeške višave prijatelj Zorko Prelovec, on pa — meni nič, tebi nič — kar korajžno naprej. Saj je tam gori znancev in prijateljev nič koliko! Muzikantje, pevci, skladatelji, poetje in sploh vse, kar po umetnosti diši in je milemu narodu samo v breme, kam naj gre vse to, če ne naravnost v nebesa!

»Čakajte, fantje, bomo brž zapeli,« si misli Zorko in že po nebeški lestvi grede skuša intonirati »O J Doberdob«, da bi nebeščanje koj vedeli, kdo roma k njim. Salabolt nazaj, kdo se neki drži tako nabrekjeno tam na nebeških blazinah? Emil Adamič, ka-li?

»O, pozdravljen, Emil! Kaj se pa držiš, kakor da bi same pajke južinal?« smehljaje pozdravlja Prelovec. »Ali še nimaš

nobenega zbora v nebeških višavah? Daj, daj, ko si že bolj domač tukaj, pokliči ga pol litra iz Gadove peči, da se kaj pomeniva. Veš, meni je prav malo, ko bi dejal, da lahko ustanoviva pevsko društvo »Nebeški zvon« in začneva izdajati »Nebeške akorde«. Kaj deš?»

»Počasi, Zorko,« zabruna Adamič, »mene je vse veselje minilo. Kadar pogledam v Ljubljano, me zgrabi sveta jeza, ko vldim, da so me obglavili in prav po barbarsko natakili mojo ubogo glavo na betonski kol. Ali sem zato vse žive dni pel, muziciral in komponiral? Kar skrijva se, Zorko, da se še tebi ne primeri kaj takega! — Pa ga daj, no, Magdalena, pol litra! Nak, štefan ga prinesi! Vsak dan ne pride Prelovec v nebesa —«

Krpélj.

Ribniške

VODA SE MU JE ODPRLA...

Imeli so Ribničani peka, ki je rad pogledal pregloboko v kozarec. Neki večer se opit napotil v gostilniško vežo in se postavil pred školjko vodovoda, misleč, da je v stranišču... Toda pipa vodovoda ni bila dobro zaprta — polahko je voda currela v školjko. Stojč ob školjki, Ribničan opravi svoje, potlej pa čaka, čaka... pa ko sliši, da voda kar naprej curlja v školjko, ves prestrašen zakriči: »Pomagajte, ljudje božji, voda se mi je odprla!«

MOČ POPRA

Kupi Ribničan na semnju staro kljuse, ki ni hotelo hitro hoditi. Nekdo ga sreča in mu svetuje: »Hej, očka, kupite popra, pa z njim namažite konja pod repom, boste videli, kako bo hudir hitro šel...«

Rečeno — storjeno! Ko pride Ribničan

do prve trgovine, kupi popra in z njim namaže po zadnji plati konja. Ker pa je bil od dolge poti tudi sam že močno utrujen, namaže še sebe, misleč, da bo lažje hodil. Konj v dir, Ribničan pa za njim.

V Ribnici je že oddaleč kričal ženi, ki ga je čakala na hišnem pragu:

»Polona, odpri vrata v hlevu, da bo konj mogel v štal, mene pa nikar ne čakaj, ker ne vem, kje se bom ustavil!«

LITANIJE

To se je zgodilo davno, I. kje drugje, kakor v Ribnici!

Hroščevo leto je bilo. Hudomušen Urban si je izmislil »hroščeve litanije«. Vsi Ribničanje na polje, Urban pa prične moliti »hroščeve litanije«:

»Rjavi hrošč...«

»Da bi crknil!« so odgovarjali Ribničanje.

»Nemarni hrošč...«

»Da bi crknil!«

»Požrešni hrošč...«

»Da bi crknil!«

Ko so prispeli do znamenja na polju, so ženske poklekile in ena je začela moliti litanije vseh svetnikov, da bi priprošnje zoper škodljivega hrošča bolj zalegle. Začela je:

»Sveti Alojzij...«

Toda Ribničanje so bili razmišljeni, ka-li, ker so kar naprej, kakor že prej, žužnjali:

»Da bi crknil!«

ONIKANJE

Pred ribniško cerkvijo stojita stari ženi in se pogovarjata o visokem gospodu, ki je zbolel. Po stari kmečki navadi, sta gnadljivega gospoda v razgovoru kajpa onikali...

Špela: »Kaj že veš, da so gospod močno zboleli?«

Urša: »Ježeštana, kaj ne poveš!«

Špela: »Ja, ja, najbrže bodo umrli...«

Urša: »Pa kaj jim vendar je?«

Špela: »Voda so se jim zaprli.«

TELEGRAF

Pride Ribničan v Ljubljano in zagleda pred glavno pošto tablo z napisom:

Telegraf

Gleda, gleda in zamrmra:

Šment, da so gnadljivi gospod graf nemurni kakor tele, to vjam, ampak da imajo v Ljubljani teleta, ki je grof, tega pa najsem vajdu...«

Ljubljanski spomeniki

Vsak narod pesnike slavi drugače in jim po smrti v znamenje odlike postavlja po zaslugah spomenike, gradi domove, ustanove in palače.

Slovenci v časov hudih sili Gorice nimamo in ne Vipave, ne Vrsnega, ne druge slave, zato Gregorčiča tako smo skrili.

Kdor spomenik ta išče po Ljubljani, ne najde ga, pri moji veri, dokler se mu — kot tema — ne primeri, da mu potreba pravi kraj oznani.

Celje v letu Gospodovem 1939

Tam, kjer umazana Voglajna
v čisto se Savinjo izliva,
na prostranem ravnem polju
lepo Celje tiho sniva.

Sniva mirno in počiva,
to ti priča most leseni,
ki težko promet bo zdržal
čez poletje do jeseni.

Tujec vsak si koj ogleda
stavbo čudno to leseno,
ki pod pečcem se pogreza,
da šibi se ti koleno.

Dika Celja: Pisker stari
in Grofija sta prekrasna;
porodišnica ni cela:
zlada roka jo počasna.

Če po cesti iz Ljubljane
se pripelješ z dvokolesom,
vsa ugodja boš občutil,
kot med lepim — rumba plesom.

Prah zdravilni cest' drži se,
tlak, asfalt pri nas ni v modli,
vsi načrti v metropolo
so odplavali po vodi.

Ce-ka-te, to društvo naše
ni politike gonilo,
dokler razno harambaštvo
tudi vanj ni nos vtaknilo.

Vstal politik je mogočen,
ki rad s strankarstvom se kiti,
mož se je pa le osmešil:
hotel v kalnem je loviti.

Naj kar v Belem gradu glasno
za svoj narod govoriči,
v Celje mož zaman je prišel,
tu doma so drugi ptiči!

Mi kulture ne prodamo,
ne koristi vam zavist!
Da mi v Celju prav imamo
zve naj še naš »TOTI LIST«!

NEPREVIDNOST

Mati: »Pred enim tednom sem rekla tvo-
jemu ženinu, da sem bila v mladosti prav
taka kakor si ti.«

Hči: »Sem si mislila. Sedaj pa ga ni več
blizu.«

ŠAHIST

Služkinja (prileti v kavarno): Gospod,
gospod, gospa doma umirajo!

Gospod (šahira): Recite ji, da naj malo
počaka. V treh potezih bo mat.

ODREŠENIK

Župnik se pripravlja za nedeljsko pridi-
go. V sobo pride Micka iz Dragučeve —
stara okoli 30 let — in reče: »Prečastiti,
poročila se bom in prosim, da me izpraša-
te iz krščanskega nauka«. Župnik premiš-
ljuje nekaj časa in vpraša slednjič: »Prav,
Micka. Zdaj mi pa povej, kdo je trpel
radi tebe neizmerne muke na duši in telesu
in te tako odrešil?« »Peter iz Metave«, mu
odvrne zadovoljno Micka.

KAZEN

Predsednik senata: »Toraj, Polajžar,
pravdo radi ločitve zakona od mize in po-
stelje ste izgubili. Svetujem vam, da se s
svojo ženo poravnate in z njo v miru ži-
vite. Imate še kaj pripomniti?« »Nič, go-
spod predsednik. Sprejemem — kazen.«

NEVERNI TOMAŽ

Neki razrednik ni verjel nobenemu opravi-
čilu svojih učencev. Vedno je govoril:

»Jaz sem kakor apostol Tomaž: ne ve-
rujem prej, dokler se s prstom ne dotak-
nem tvoje rane...«

Nekega dne je prišel k njemu dijak Ko-
priva in se mu pričel opravičevati, ker ga
prejšnjega dne ni bilo v šolo.

»Bil sem bolan...« je pričel Kopriva, a
razrednik ga je takoj prekinil:

»Jaz sem kakor apostol Tomaž: ne ver-
jamem prej, dokler...«

»Prosim, imel sem drisko!«

DOBER PES

— Ali je tvoj pes pogumen?

— Pa še kako! Niti mole žene se ne
boji.

Gozdovniška . . .

Vse je pomorjeno,
vse je pokošeno,
kadar on na Pohorje
na sveži zrak hiti.

IZ ZGODOVINE

Učitelj: Kako dolgo je trajala trideset-
letna vojna?

Jurček molči.

Učitelj: Moj Bog, koliko pa je star de-
setleten otrok?

Jurček: Deset let.

Učitelj: No, torej; kako dolgo je torej
trajala tridesetletna vojna?

Jurček: Deset let.

D. Goflja:

Metamorfoza

Nekje je bil živalski vrt,
v njem slonico so imeli,
sedaj so pa odkrili tam,
da v zmoti so živeli...

Prišel je namreč tisti dan,
ko so žival spoznali:
da prav za prav ta slonica
— le slon je so dognali...

Svetovno zdaj senzacijo
je tole vse rodilo,
kakor da kaj posebnega
bi to dandanes bilo!

Ko vendar vsak dan se godi
za koga, da dozna se,
da prav za prav on človek ni,
temveč navadno — prase...

SLUŽBA MU SMRDI

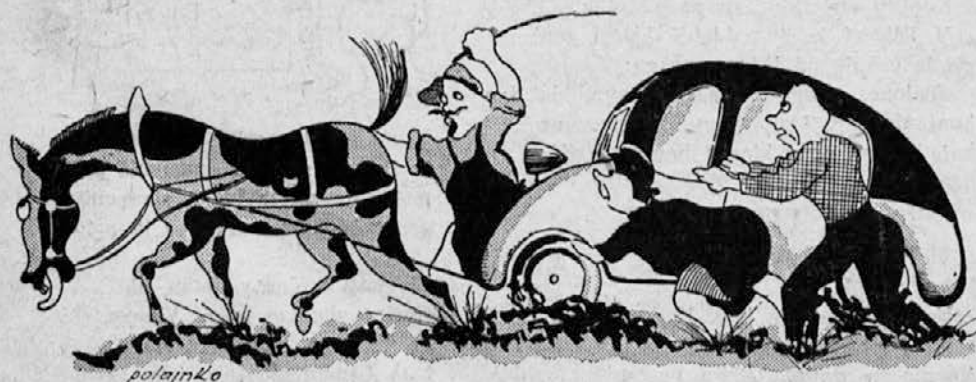
Mojemu sinu pa služba smrdi!
Kaj, tak delomržeš je?
Ne, snažilec stranišč je!

MED PRIJATELJI

— Zakaj pripoveduješ vsakomur, da sem
jaz tepec?

— Oprosti, nisem vedel, da želiš, da
ostane to tajnost.

Pustni korzo!

Kakor pustni korzo sicer zgleđa, pa je le nujnost na naših cestah...